

κεντρο συλλογικων σωματικων πρακτικων

πανεπιστήμιο Θεσσαλίας
τμήμα αρχιτεκτόνων μηχανικών

Θάλεια Μέλισσα
Κωνσταντίνος Στεργιόπουλος

επιβλέπων: Σπύρος Παπαδόπουλος

«Κέντρο συλλογικών σωματικών πρακτικών»

Μέλισσα Θάλεια
Στεργιόπουλος Κωνσταντίνος
Επιβλέπων: Παπαδόπουλος Σπύρος

Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας
Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών
Βόλος 2012

Η κοινωνία που διαπλάθει όλο της το περιβάλλον, επινόησε και την ειδική τεχνική της για να επεξεργαστεί τη συγκεκριμένη βάση του συνόλου εργασιών: το ίδιο της το έδαφος. Ο δημόσιος χώρος ώντας ένα πεδίο κοινωνικής προβολής αποτελεί ταυτόχρονα και το χώρο όπου αναπτύσσονται συμπεριφορές και σχέσεις, μέσω της συλλογικοποίησης των αναγκών και των εμπειριών. Η διαμόρφωση αυτών των συμπεριφορών επιβάλλεται στους χρήστες του χώρου μέσω του σχεδιασμού. Η προσπάθεια σχεδιασμού των ευρωπαϊκών πόλεων και γενικά των μητροπόλεων των ανεπτυγμένων χωρών οδηγεί στη λήψη μέτρων για διαμόρφωση καθαρών- λειτουργικών πόλεων. Η καθαριότητα και η υγιεινή σήμερα τείνουν να επιτυγχάνονται με "καθαρισμούς" από ανθρώπινες συνήθειες. Ο ελειπής σχεδιασμός είναι κατά συνέπεια αυτός που καθορίζει ποιές είναι οι "απαγορευμένες" συνήθειες.

Το «κέντρο συλλογικών σωματικών πρακτικών» είναι ένα πρότζεκτ, το οποίο εστιάζει σε αυτές τις ελλείψεις και τις απαγορεύσεις, επιχειρώντας τόσο να καλύψει τις σωματικές ανάγκες στο δημόσιο χώρο τοποθετώντας τις ταυτόχρονα σε ένα διαφορετικό πλαίσιο. Κεντρικό σημείο έχει τα δημόσια λουτρά και τις δημόσιες τουαλέτες. Γύρω από τη διαδικασία του λουτρού και της τουαλέτας αναπτύσσεται ένα πρόγραμμα που περιλαμβάνει φαγητό, μπάνιο, μικροβιολογικό εργαστήριο κλπ.

Θεωρώντας σημαντική την ύπαρξη δημόσιων λουτρών και τουαλετών σε ένα αστικό κέντρο επιλέξαμε να τοποθετήσουμε το κτίριο στη συμβολή των οδών Σταδίου και Αιόλου στο κέντρο της Αθήνας. Αντιμετωπίζουμε το κτίριο αντιστοιχίζοντάς το με το πεπτικό σύστημα, όπου ένας βασικός άξονας κίνησης περνάει από ξεχωριστούς χώρους, που αντιστοιχούν σε διαφορετικές λειτουργίες. Το κτίριο επιχειρεί να καλύψει αφενός των ανάγκη ύπαρξης δημόσιων λουτρών και τουαλετών και αφετέρου την ανάγκη για κοινωνικοποίηση, δημόσια επικοινωνία, μετατροπή των οικιακών (ή μη) σωματικών συνηθειών σε συλλογικές πρακτικές.

“Center of collective body practices”

Melissa Thalia

Stergiopoulos Konstantinos

Supervisor: Papadopoulos Spyros

University of Thessaly

Department of Architecture

Volos 2012

The society that increasingly shapes her environment invented her special technique to process the specific basis of all work: her ground. The public space, as being a field of social projection is also the space where behaviors and relationships are bonding, through the process of collectivization of needs and experiences. The formation of such behaviors is imposed to the users of the space through the planning. The effort of city planning of the European cities and generally the cities of the developed world goes towards to the formation of clean and functional cities. Nowadays, cleanliness and hygiene tend to be achieved through human behavior “cleanups”. Therefore, it is the lack of planning that determines which behaviors are the prohibited ones.

The “Center of collective body practice” is a project, that focuses at these deficiencies and prohibitions, trying to satisfy the physical needs in the public space putting them at the same time in a different context. The main point are the public baths and public toilets. Around the proceedings of the bathroom and toilet a program that includes food, bathroom, medical labs is getting developed.

Considering the importance of the public baths and toilets in a city center, we chose to locate our building in the junction of Stadiou and Aeolou street in the center of Athens. We face the building matching it with the digestive system, where a basic movement axis, crosses different rooms, that match to different functions. The building tries to satisfy the need of public bath and toilets and the need of socialization, public communication and convert the house body practices into collective ones.

περιεχόμενα

περιγραφή θέματος	σελ.7
η αναγκη για δημόσια λουτρά και τουαλέτες	σελ.8
το ζήτημα της ιδιωτικότητας	σελ.14
θέση κτιρίου	σελ.17
πρόγραμμα	σελ.22
χαρακτηριστικά της περιοχής	σελ.23
περιγραφή κτιρίου- δομή	σελ.24

περιγραφή θέματος

Το θέμα «κέντρο συλλογικής σωματικής πρακτικής» στο κέντρο της Αθήνας είναι ένα πρότζεκτ που σαν κεντρικό σημείο έχει τα δημόσια λουτρά και τις δημόσιες τουαλέτες. Γύρω από τη διαδικασία του λουτρού και της τουαλέτας αναπτύσσεται ένα πρόγραμμα που περιλαμβάνει φαγητό, μπάνιο, μικροβιολογικό εργαστήριο κλπ.

Η ανάγκη για δημιουργία ενός κτηρίου λουτρών και κοινών δημόσιων τουαλετών στο κέντρο της Αθήνας γεννιέται αφενός από την ίδια την πρακτική ανάγκη για ικανοποίηση των σωματικών αναγκών της καθαριότητας/χαλάρωσης και της ούρησης/αφόδευσης και αφετέρου από την ανάγκη για κοινωνικοποίηση, δημόσια επικοινωνία, μετατροπή των οικιακών (ή μη) σωματικών συνηθειών σε συλλογικές πρακτικές.

η ανάγκη για δημόσια λουτρά και τουαλέτες

Η κοινωνία που διαπλάθει όλο της το περιβάλλον, επινόησε και την ειδική τεχνική της για να επεξεργαστεί τη συγκεκριμένη βάση του συνόλου εργασιών: το ίδιο της το έδαφος (Guy Debord, *Η κοινωνία του θεάματος*, Ελεύθερος Τύπος, Αθήνα, 1986) .

Η προσπάθεια σχεδιασμού των ευρωπαϊκών πόλεων και γενικά των μητροπόλεων των ανεπτυγμένων χωρών (από το Παρίσι του Hausman και μετά), για δημιουργία υγείων άστεων, οδηγεί στη λήψη μέτρων (ή στην προσπάθεια λήψης μέτρων, έστω και επιφανειακά) για διαμόρφωση καθαρών- λειτουργικών πόλεων. Μεγάλοι- ανοικτοί δρόμοι, δίκτυο υπονόμων κλπ, καθορίζουν όμως μια διαφορετική πολιτική είτε αυτή μεταφράζεται ως βιοπολιτική, είτε ως οικονομική πολιτική. Η αλήθεια είναι ότι οι ανοικτοί δρόμοι και οι πλατείες βοηθούν τη ροή του εμπορεύματος, άρα και του χρήματος.

Δε θα εγκλωβιστούμε στις τετριμμένες πλέον αναλύσεις και απόψεις περι επανοικιοποίησης του δημόσιου χώρου, ένα θέμα που όμως είναι σημαντικό, έχουμε όμως τη διάθεση να κάνουμε κριτική στην ηθική που γίνεται προσπάθεια να επικρατήσει. Για να είναι “βιώσιμος” ο δημόσιος χώρος πρέπει να τηρεί τις πιο απλές προϋποθέσεις, να καλύπτει βασικές ανθρώπινες ανάγκες. Σίγουρα η καθαριότητα είναι βασικό στοιχείο για το δημόσιο χώρο, όταν όμως η καθαριότητα γίνεται αποστείρωση τότε μιλάμε για κατασκευή νέων κοινωνικών προτύπων. Η καθαριότητα και η υγιεινή σήμερα τείνουν να επιτυγχάνονται με “καθαρισμούς” από ανθρώπινες συνήθειες.

Στα πλαίσια της προσπάθειας διαμόρφωσης όμορφης εικόνας για την πόλη, τα επιβλητικά κτήρια συμβολικής σημασίας και τα μοντέρνα για γραφεία και εμπορικές δραστηριότητες έχουν προτεραιότητα. Το γεγονός ότι ο δημόσιος χώρος είναι άμεσα συνδεδεμένος με εμπορικές δραστηριότητες έχει γίνει κανόνας. Η χρησιμότητα των τουαλετών σε ένα αστικό κέντρο δεν αμφισβητείται και θα έπρεπε να είναι ένα από τα κυριότερα θέματα προς επίλυση στον σχεδιασμό μιας πόλης, ενός αστικού περιβάλλοντος, αφού καλύπτουν κάποιες από τις πιο βασικές ανάγκες του ανθρώπου σε δημόσιο χώρο. Οι πλατείες και οι πεζόδρομοι θεωρούνται άχρηστοι αν δεν περιλαμβάνουν τραπεζάκια απο καφετέριες ή μαγαζιά. Απο παντού λείπουν οι βρύσες (τσάμπα νερό), οι σκιές (τσάμπα σκιές), οι τουαλέτες (τσάμπα κατούρημα) κλπ. Αυτό μας οδηγεί στο συμπέρασμα οτι για τη χρήση και την απόλαυση του δημόσιου χώρου μεσολαβεί το χρήμα. Οι δημόσιες τουαλέτες δε λειτουργούν όπως θα έπρεπε και αχρηστεύονται στην πράξη εξαιτίας

των σχέσεων και των συνθηκών που επιβάλλουν την ικανοποίηση των σωματικών αναγκών σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα σε καφετέριες και εστιατόρια. Επιβάλλεται λοιπόν η προσπάθεια για δημιουργία δημόσιων τουαλετών.

Από την άλλη τα δημόσια λουτρά ανέκαθεν στην ιστορία (αρχαία Ελλάδα και Ρώμη, Βυζάντιο, Οθωμανική Αυτοκρατορία) αποτελούσαν χώρους επικοινωνίας και κοινωνικοποίησης, (αυτό)προβολής, εκτός από χώρους υγιεινής, καθαριότητας και φροντίδας για το σώμα (Καλλιανίδη Θεοδώρα, *Οι ατμοσφαιρικοί χώροι των λουτρών - σημερινά μουσεία*, πτυχιακή εργασία, Βόλος 2005). Στην Αθήνα ήταν ενταγμένα στην καθημερινότητα των κατοίκων, οι οποίοι περνούσαν αρκετό από τον ελεύθερο χρόνο τους με γείτονες και φίλους. Τέτοιοι χώροι σήμερα χάνουν το νόημα του δημόσιου στα κέντρα των μεγαλουπόλεων, γιατί μπαίνει η προτεραιότητα της άντλησης κέρδους από αυτούς, ενώ οι έντονοι ρυθμοί ζωής δεν αφήνουν πολύ ελεύθερο χρόνο για επικοινωνία και ξεκούραση.

Επίσης, από τη μία η διαδικασία του καθαρισμού του σώματος επιτυγχάνεται κατά κύριο λόγο στα σπίτια, αφού η τεχνολογία επιτρέπει τη δημιουργία οικιακών λουτρών και από την άλλη η επίσκεψη στα λουτρά είναι πλέον συνδεδεμένη με έναν χαρακτήρα πρόσκαιρης πολυτέλειας, συνήθως σε εγκαστάσεις εκτός πόλης ή σε σύγχρονα ατομικά spa στα κέντρα των πόλεων κι όχι μέρους της καθημερινότητας των ανθρώπων ως δημόσιο αγαθό, ενώ οι θεραπευτικές ικανότητες της διαδικασίας που συνδέεται με τα λουτρά χάνουν την σημασία τους. Ο χαρακτήρας που καλούνται να υπηρετήσουν τα λουτρά σήμερα είναι να αποτελέσουν χώρους κοινωνικής δραστηριότητας και δημόσιας παρουσίας.

Η επίσκεψη στα λουτρά για θεραπευτικούς λόγους περιορίζεται αρκετά στις ιαματικές πηγές συνήθως στην ύπαιθρο κι όχι σε λουτρά σε αστικό περιβάλλον.

“Ναι, εδώ είμαι στην Αιόλου έψαχνα να πάω τουαλέτα, αλλά η μόνη που είναι εδώ κοντά είναι κλειστή. Είμαι σίγουρη ότι είναι και βρώμικη. Μα καλά, δε μπορούν να φτιάξουν καμιά σοβαρή τουαλέτα; Έχω ιδρώσει κιόλας από το περπάτημα μες στη ζέστη και θέλω να κάνω ένα ντους. Λοιπόν σε κλείνω έχω πολλά νεύρα σου λέω, άσε με...”

το ζήτημα της ιδιωτικότητας

Όπως έχουμε αναφέρει, ο δημόσιος χώρος είναι χώρος με δημόσια παρουσία, ένα πεδίο κοινωνικής προβολής. Οι σχέσεις αναπτύσσονται σε αυτόν μέσω της συλλογικοποίησης των αναγκών και των εμπειριών. Στο αστικό περιβάλλον, οι δημόσιοι χώροι είναι αυτοί στους οποίους συναντιούνται οι άνθρωποι και η σημαντικότητά τους είναι μεγάλη αφού είναι αυτοί στους οποίους διαδραματίζεται ένα σημαντικό κομμάτι της ζωής στην πόλη.

Οι εκάστοτε πολιτισμικές συνθήκες που επικρατούν σε μια κοινωνία, είναι αυτές που καθορίζουν ποιές συμπεριφορές είναι επιτρεπτές σε ένα δημόσιο χώρο και ποιές όχι. Η διαμόρφωση αυτών των συμπεριφορών επιβάλλεται στους χρήστες του χώρου μέσω του σχεδιασμού.

Η τουαλέτα είναι ίσως το πιο ιδιωτικό σημείο τόσο στο δημόσιο χώρο όσο και στο χώρο της κατοικίας. Και αυτό έχει να κάνει με την αντίληψη που έχει διαμορφωθεί για τα περιττώματα. Τα περιττώματα είναι τα απόβλητα του σώματος και ως τέτοια προκαλούν αισθήματα αμηχανίας και ντροπής στους ανθρώπους. Είναι ταυτισμένα με τη βρωμιά κατέχοντας την πρώτη θέση ως προς το τι θεωρείται απηδαστικό τοποθετώντας έτσι τις τουαλέτες στη δεύτερη ως τα πράγματα που έρχονται ή έχουν έρθει σε επαφή με αντικείμενα απηδαστικής θέσης”⁵.

Η αφόδευση αποτελεί ένα από τα ταμπού της σημερινής κοινωνίας, ταυτισμένη με διάφορα άλλα ταμπού, όπως αυτό της σεξουαλικότητας (λόγω της στενής ανατομικής σχέσης) ή του γυμνού σώματος. Δε μπορούμε όμως να πούμε με σιγουριά αν αυτή η απηδία που προκαλείται από τα περιττώματα, ή η αίσθηση ντροπής για την πράξη της αφόδευσης αποτελούν μια ενστικτώδη αντίδραση του ανθρώπου ή ένα επίκτητο κοινωνικό ταμπού. Και αυτό γιατί τα όρια αυτής της ιδιωτικότητας είναι ευμετάβλητα ή ακόμα δεν υπάρχουν όταν πρόκειται για διαφορετικού τύπου σχέσεις.

Στο σημείο αυτό έρχεται να προστεθεί και ο παράγοντας της συνύπαρξης με άγνωστους ανθρώπους στο δημόσιο χώρο. Τα αισθήματα αμηχανίας και ντροπής εμφανίζονται σε μια σειρά συμπεριφορών, σε κάποιες εντονότερα και άλλες ηπιότερα. Προφανώς η έκθεση του γυμνού σώματος ή του σώματος την ώρα της αφόδευσης συνοδεύεται από τα εντονότερα αισθήματα ντροπής. Αυτό δε συμβαίνει μωροστά στην παρουσία οικείων σε εμάς ανθρώπων, ή σε περιβάλλοντα μη αστικά. (βλ. παραλία).

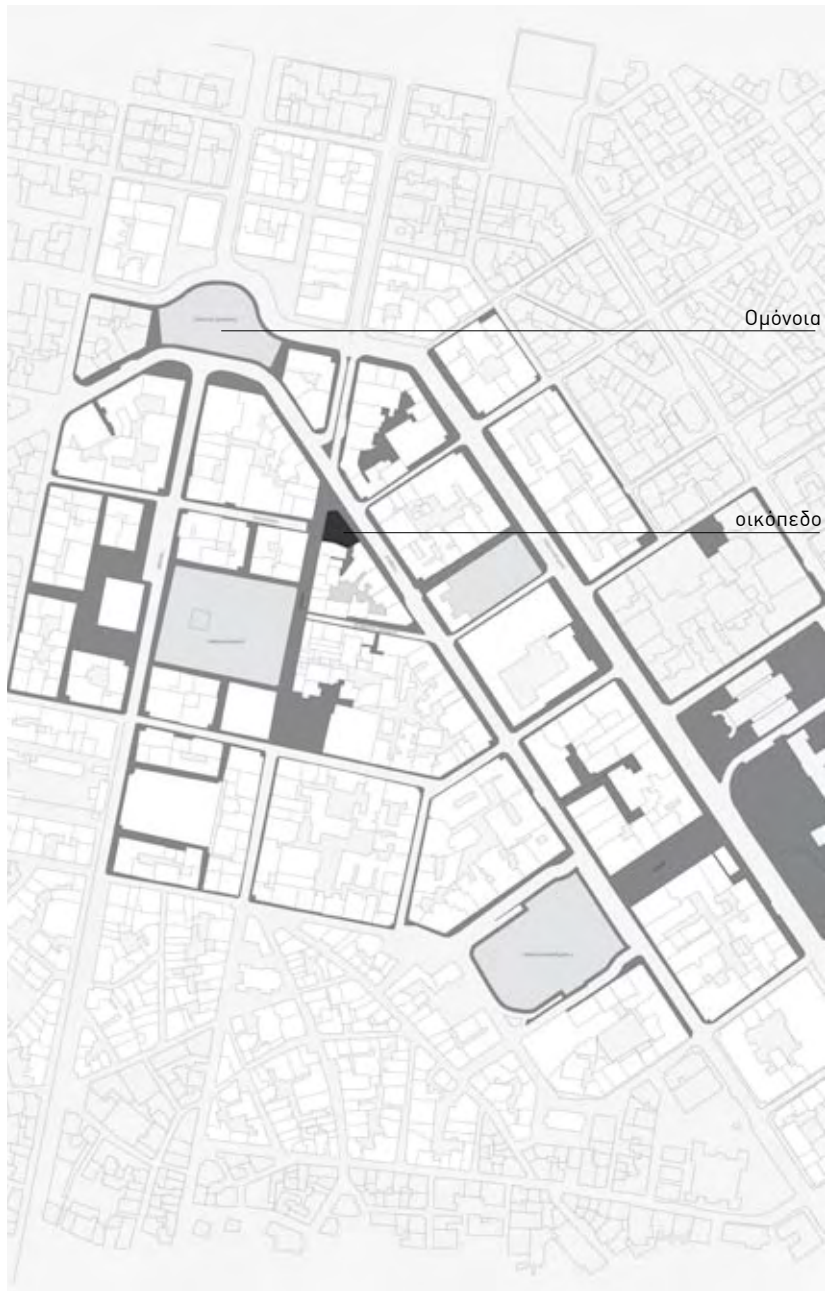

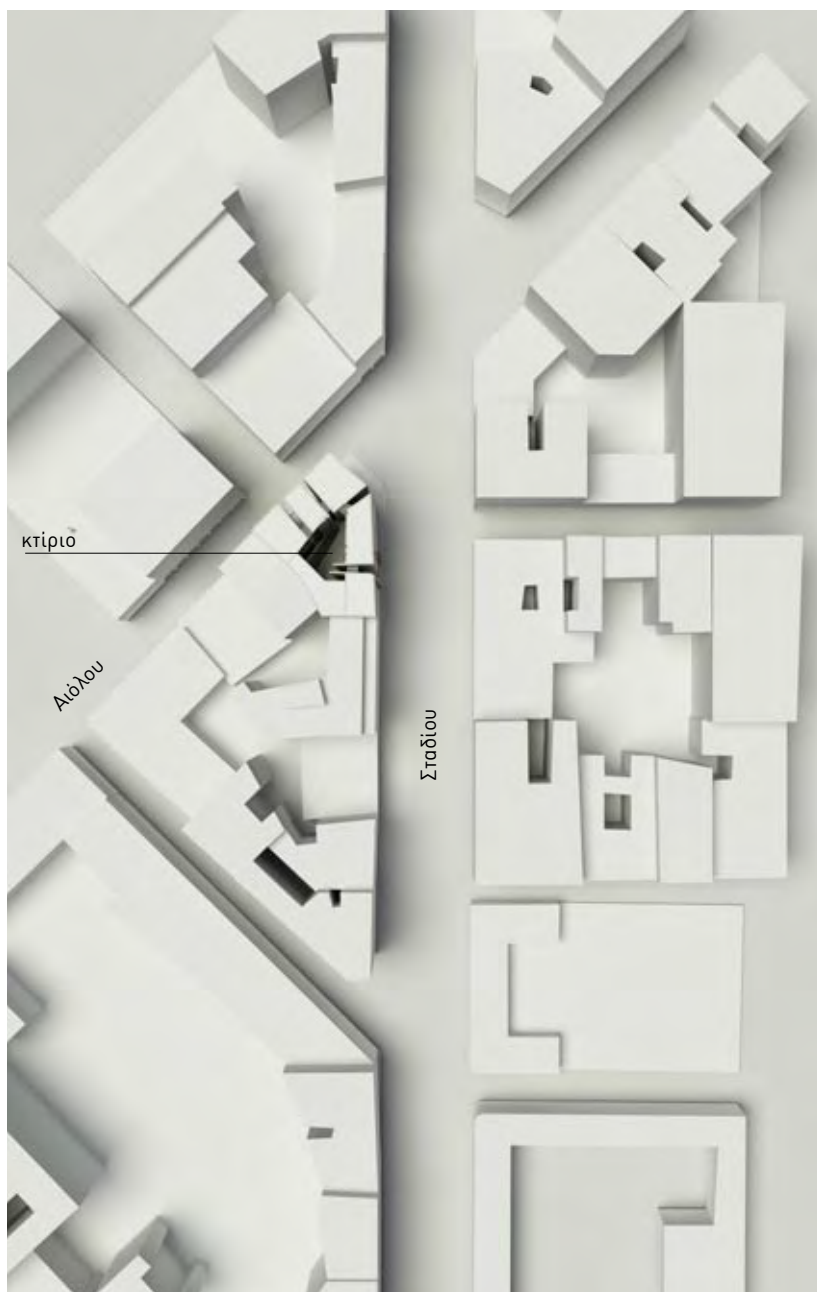
Συνεπώς, η πρακτική χρησιμότητα και η πολιτισμική αξία ενός κτηρίου λουτρών/τουαλετών στο κέντρο της Αθήνας, αμέσως συνδέεται με πρακτικές της καθημερινής ζωής στο δημόσιο χώρο και ταυτόχρονα αποτελεί κομμάτι της κουλτούρας. Η παρούσα διπλωματική εργασία πραγματεύεται κάποιες από τις μη επιτρεπτές συνήθειες στο δημόσιο χώρο επιχειρώντας να τις επανεντάξει σε αυτόν, μέσα σε ένα διαφορετικό πλαίσιο. Αυτές είναι οι σωματικές πρακτικές της λούσης και της αφόδευσης. Επιπλέον, προσπαθεί να λάβει υπόψη και να εντάξει στο πρόγραμμά της, στο μέτρο του δυνατού, χαρακτηριστικά όπως η κοινωνικοποίηση, η συλλογική κάλυψη αναγκών για ξεπέραςμα επίκτητων ταμπού, προτύπων συμπεριφοράς και κοινωνικών διαχωρισμών.

Θέση κτιρίου

Εφόσον έχουμε κατανοήσει την ανάγκη για δημιουργία δημόσιων λουτρών και τουαλετών σε ένα αστικό κέντρο, επιλέγουμε το κέντρο της Αθήνας και πιο συγκεκριμένα το οικόπεδο στη συμβολή των οδών Σταδίου και Αιόλου στην περιοχή της Ομόνοιας για να τοποθετήσουμε το κτίριό μας. Στην περιοχή υπάρχουν κυρίως καταστήματα και γραφεία, επομένως κυριαρχούν χώροι εργασίας κι όχι κατοικίες. Επομένως, η χρήση του κτιρίου δεν περιορίζεται σε συγκεκριμένο target group, αφού θα μπορεί να εξυπηρετεί εργαζόμενους, περαστικούς, αλλά και κατοίκους των γύρω περιοχών.

Η θέση όπου τοποθετείται το κτήριο είναι διπλής σημασίας: όπως προαναφέρθηκε, η παρουσία επιβλητικών και σημαίνοντων κτηρίων στην ευρύτερη περιοχή του κέντρου, δίνει την εικόνα για την πόλη της Αθήνας, το παρελθόν της, την ιστορία της, τον πολιτισμό της. Πανεπιστήμιο και Παλαιά Βουλή είναι στην ευρύτερη περιοχή, ορθόδοξες εκκλησίες, Βιβλιοθήκη, ιστορικά νεοκλασσικά κτήρια είναι κομμάτια της παράδοσης της πόλης, όμως συνδέονται και με μια επιφανειακότητα. Βασικές πρακτικές και συνήθειες των απλών ανθρώπων δεν εντάσσονται τόσο εξόφθαλμα στα προγράμματα των δημόσιων κτηρίων.

Από την άλλη πλευρά το παρόν οικόπεδο ήταν η βάση ενός από τα μεγαλύτερα, για την εποχή του, πολυκαταστήματα. Το πολυκατάστημα «Κατράντζος Σπορ» ήταν πρωτόπορο στο είδος του για τα δεδομένα της Ελλάδας, κάηκε όμως το 1980. Το γεγονός οφειλόταν σε εμπρησμό. Το οικόπεδο από τότε παραμένει κενό και περιφραγμένο, λειτουργώντας ως οπτική φυγή κι όχι ως δημόσιος ή ανοιχτός χώρος. Εμάς δε μας απασχολεί τόσο αυτό, όσο το ότι στο μέρος, όπου ένα μεγάλο κέντρο/σήμα κατατεθέν του σημερινού τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας και των αξιών και των ρυθμών που πρεσβεύει, ορθονώταν, εμείς θέλουμε να σχεδιάσουμε κάτι που θα βασίζεται σε διαφορετικές αρχές (συλλογικοποίηση/=ατομισμός, χαλάρωση/= έντονοι ρυθμοί, στείρος καταναλωτισμός/=ουσία στη διαδικασία κλπ). Επίσης τονίζεται συμβολικά η αντίθεση του μέσου το οποίο κατέστρεψε το παλιό κτήριο με το μέσο που παίζει μεγάλο ρόλο στη λειτουργία του δικού μας (φωτιά/=νερό).

πρόγραμμα

Κεντρική ιδέα του προγράμματος είναι η διαδικασία που σχετίζεται με το λουτρό και την τουαλέτα. Η τουαλέτα γίνεται αντιληπτή όχι αποκλειστικά σαν χώρος ούρησης, αφόδευσης ή πλύσης των χεριών, αλλά ως αφήγηση σχετική με τη διαδικασία της παραγωγής των αποβλήτων, αλλά και ό,τι χρήσιμο μπορεί να προκύψει από εκεί. Με άλλα λόγια, ο οργανισμός χρειάζεται τροφή για να ζήσει, κρατάει τις χρήσιμες ουσίες και αποβάλλει όποιες δε χρειάζεται. Αυτές όμως μπορούν να παρέχουν πληροφορίες για την υγεία του οργανισμού. Επομένως, φαγητό, αποβολή και ανάλυση αποτελούν την αφήγηση που σχετίζεται με την τουαλέτα. Άρα, τους χώρους των λουτρών και των τουαλετών πλαισιώνουν χώροι φαγητού και εργαστηρίων ανάλυσης ούρων και κοπράνων, ενώ χώροι γραφείων του προσωπικού και μηχανολογικών εγκαταστάσεων προσπαθούν να καλύψουν την λειτουργία του κτιρίου.

χαρακτηριστικά περιοχής

Το οικόπεδο, όπως αναφέρθηκε, βρίσκεται στη συμβολή των οδών Αιόλου και Σταδίου. Τα μέτωπα στη Σταδίου χαρακτηρίζονται από μεγαλύτερη συνέχεια σε σχέση με αυτά της Αιόλου, αφού μεταξύ των κτιρίων παρεμβάλλονται περισσότεροι ανοιχτοί χώροι, χαμηλά κτίρια και εσοχές. Επιπλέον, οι στοές, βασικό στοιχείο στο κέντρο της Αθήνας, δείχνουν να διακόπτονται σε αρκετές περιπτώσεις και κυρίως στην πλευρά της Αιόλου. Ετερόκλητα χαρακτηριστικά και στις όψεις διαμορφώνουν μια όχι και τόσο συμπαγή εικόνα στα μέτωπα των δύο δρόμων. Ωστόσο εμείς, διατηρούμε μια συνέχεια, συνεχίζοντας το μέτωπο από την μεριά της Σταδίου, με μια όψη που υποχωρεί όσο πλησιάζει προς τη διασταύρωση.

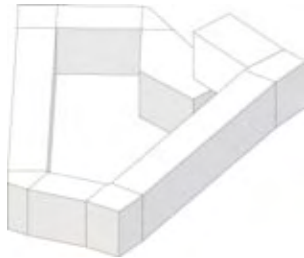
Αντίθετα, η όψη της οδού Αιόλου υποχωρεί αφήνοντας μόνο τα εξωτερικά μεταλλικά υποστηλώματα να συνεχίσουν στην οικοδομική γραμμή. Όλες οι όψεις είναι «αυστηρές», χωρίς ανοίγματα, σπάζοντας την οριζοντιότητα που ίσως δημιουργούν τα παράθυρα των μετώπων. Το έδαφος στο οικόπεδο έχει μια κλίση δημιουργώντας διαφορά ύψους 0.70μ.

περιγραφή κτιρίου- δομή

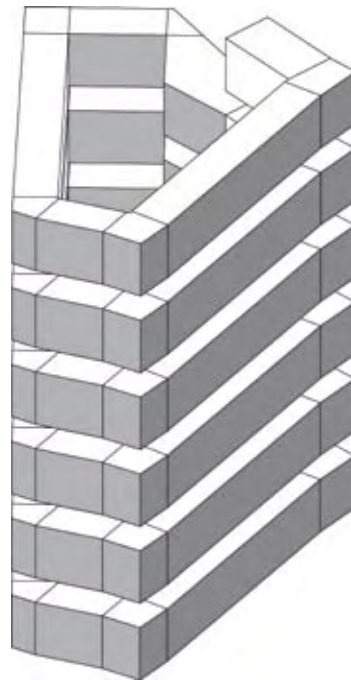
Αντιμετωπίζουμε το κτίριο αντιστοιχίζοντάς το με το πεπτικό σύστημα, όπου ένας βασικός άξονας κίνησης περνάει από ξεχωριστούς χώρους, που αντιστοιχούν σε διαφορετικές λειτουργίες. Τα βασικά στοιχεία του είναι δύο. Ένας κεντρικός μεταλλικός διάδρομος (πλάτος 2.50μ, ύψος 2.80μ) που διατρέχει το κτίριο από πάνω μέχρι κάτω (κλίση 10%) και είναι ο βασικός άξονας κίνησης. Το άλλο στοιχείο είναι πέντε όγκοι (μπετόν) ύψους 30μ (απόστασης 5.10μ από το έδαφος) περιμετρικά του οικοπέδου, οι οποίοι δημιουργούν ένα αίθριο και τους οποίους διαπερνά ο διάδρομος.

Βασικός άξονας κίνησης- διάδρομος

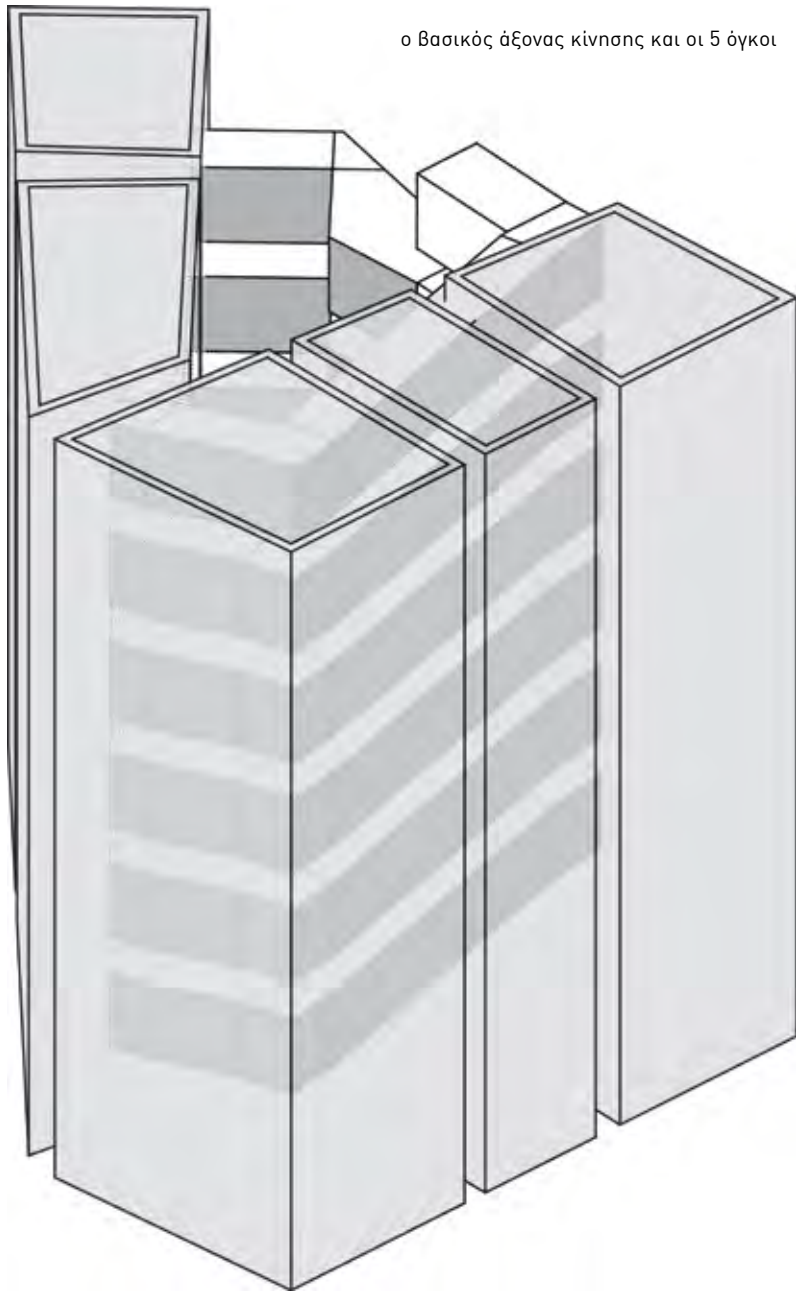
ένα επίπεδο

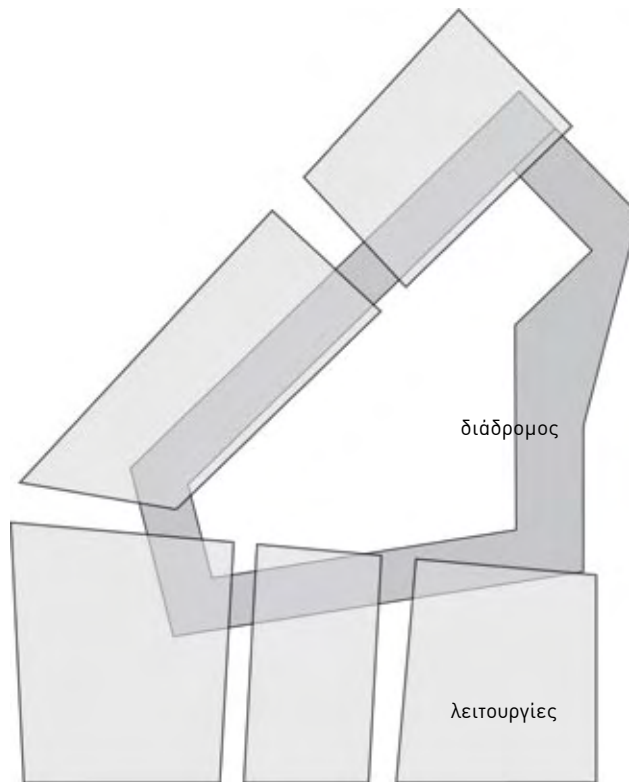

όλα τα επίπεδα- όλο το ύψος του κτιρίου

ο βασικός άξονας κίνησης και οι 5 όγκοι

Οι χώροι που φιλοξενούν τις λειτουργίες βρίσκονται μέσα σε αυτούς τους όγκους και η πρόσβαση στους χώρους αυτούς γίνεται από τον κεντρικό διάδρομο. Με άλλα λόγια οι χώροι που φιλοξενούν τις λειτουργίες έρχονται και κολλάνε στο πλάι του διαδρόμου. Το κτίριο κανονικά «διαβάζεται» από πάνω προς τα κάτω, ακολουθώντας τον κεντρικό διάδρομο. Δύο είναι οι κατακόρυφοι άξονες κίνησης. Ο ένας αποτελείται από ένα κλιμακοστάσιο και δύο ασανσέρ και διατρέχει όλους τους ορόφους, ενώ ο δεύτερος αποτελείται από ένα ασανσέρ και μια σκάλα και διατρέχει τους δύο πρώτους ορόφους (όροφος τουαλετών και όροφος φαγητού). Ο κάθε όροφος καταλαμβάνει δυο επίπεδα, επομένως το συνολικό ύψος του κάθε ορόφου είναι 8.80 m.

τομή κλιμακοστασίων

καφέ πλαίσιο:
κλιμακοστάσιο που
διατρέχει τους δυο
πρώτους ορόφους

κόκκινο πλαίσιο:
κλιμακοστάσιο που
διατρέχει όλο το κτίριο

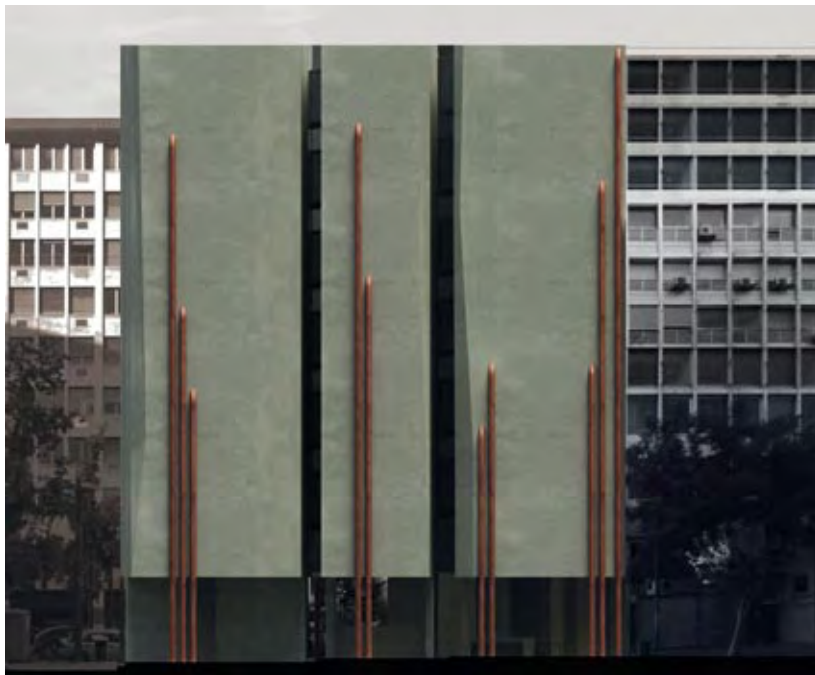

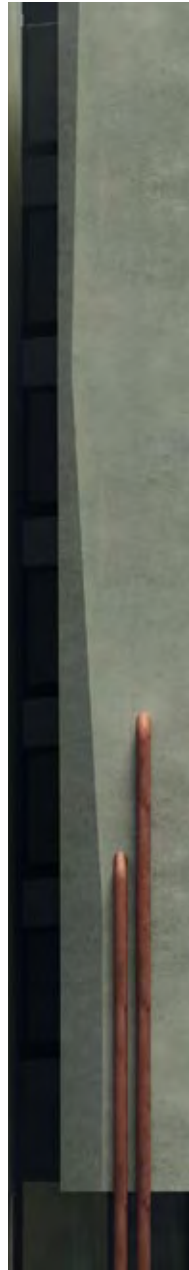
τομή από την πλευρά της Αιόλου

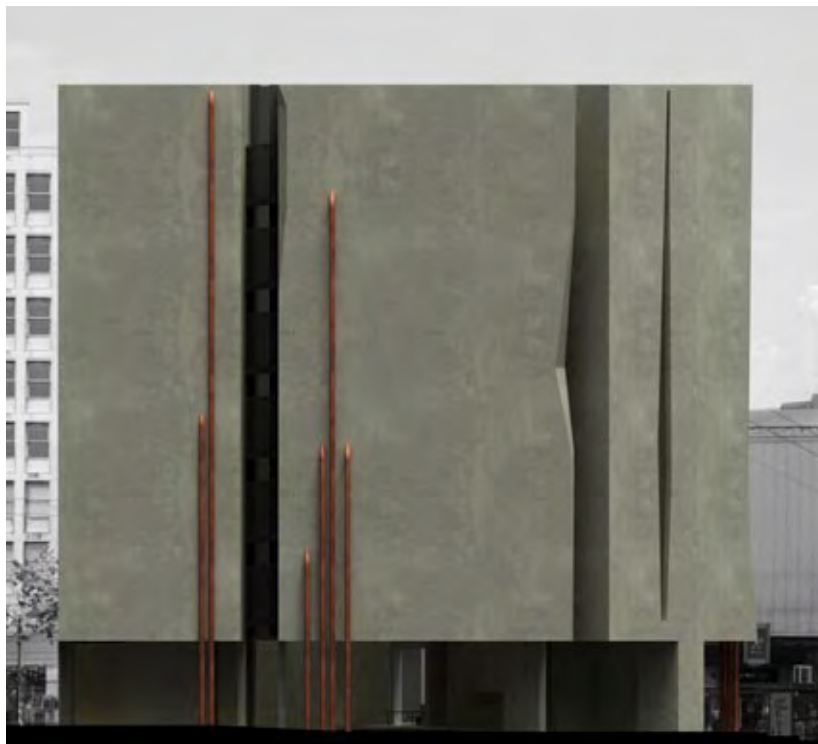
Οι όψεις είναι μπετονένιες με αρκετά ξεκάθαρη γεωμετρία, με κάποιες από τις γωνίες των όγκων να δίνουν τη θέση τους σε σπασίματα που παραπέμπουν σε φθορά/ διάβρωση πετρώματος. Ανοίγματα βρίσκονται στον κεντρικό διάδρομο, στα κομμάτια του ανάμεσα στους κτιριακούς όγκους, στις πλαϊνές όψεις των όγκων, καθώς και στις εσωτερικές όψεις τους. Ένα μακρόστενο άνοιγμα υπάρχει στην όψη, που βρίσκεται στην συμβολή των δρόμων που ορίζουν το οικόπεδο και λειτουργεί σαν οπτική φυγή για τον επισκέπτη όταν βρίσκεται μέσα στο κτίριο και περπατάει στον διάδρομο, αλλά και σαν χαραμάδα που θα μπορούσε να δίνει φως στο εσωτερικό του και ψίγματα πληροφορίας στο περιβάλλον του για το τι εμπεριέχεται στο κτίριο, καθώς επιλογή μας ήταν να δημιουργήσουμε ένα εσωστρεφές κτίριο.

Στις όψεις, επίσης, βλέπουμε τα μεταλλικά υποστηλώματα που υποστηρίζουν κυρίως τους ορόφους που δέχονται τις μεγαλύτερες φορτίσεις (χώροι λουτρών). Οι κολώνες αυτές, είναι συμπαγείς και κυκλικής διατομής, έτσι υπάρχει μια αντιστοιχία με τις σωληνώσεις του νερού που διατρέχουν καθ' ύψος το κτίριο.

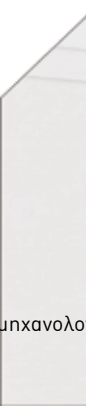
Οι όγκοι είναι υπερυψωμένοι στα 5.10μ, ώστε στο ισόγειο δημιουργούνται είσοδοι από τοιχεία, που εισάγουν τον περαστικό στην καρδιά του οικοπέδου.

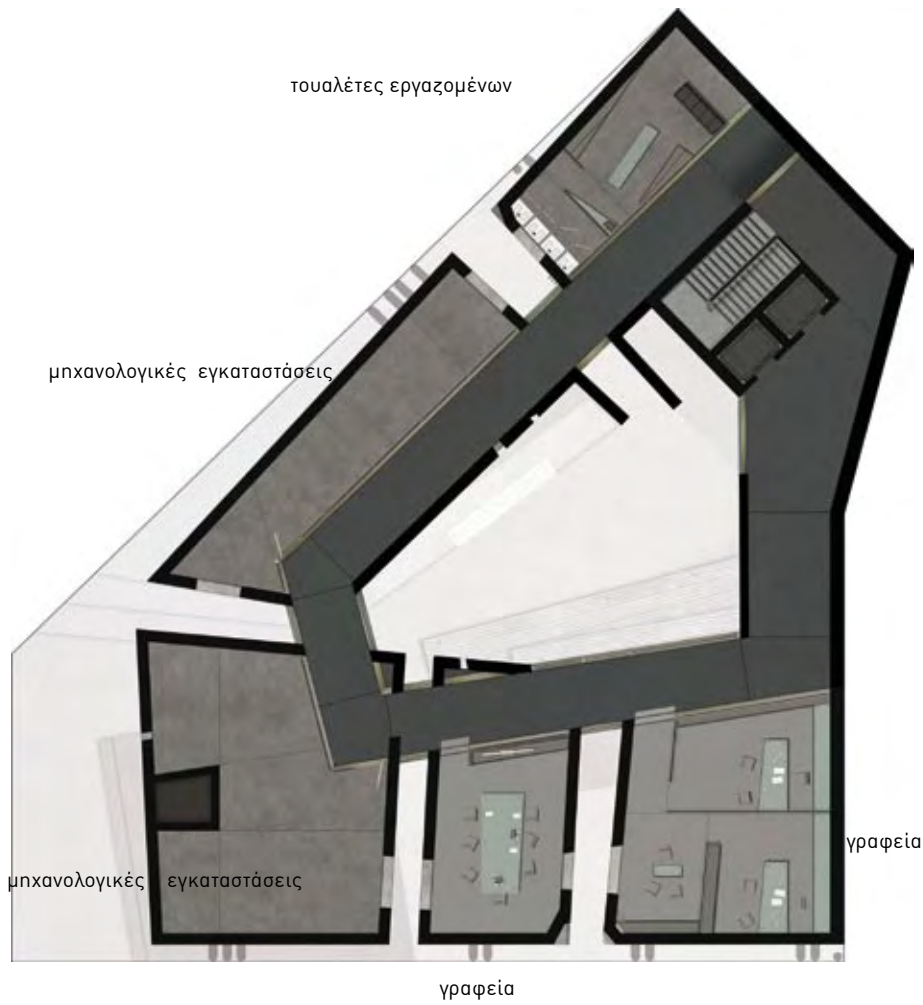

Η σειρά των ορόφων από πάνω προς τα κάτω είναι η εξής: όροφος γραφείων και μηχανολογικών εγκαταστάσεων, μικροβιολογικό εργαστήριο και κολονοσκόπηση, λουτρά (δύο όροφοι), τουαλέτες, εστίαση, ισόγειο, υπόγειο (αποθήκες).

Όροφος γραφείων/ μηχανολογικών εγκαταστάσεων: περιλαμβάνονται τα γραφεία της υποτυπώδους διοίκησης και χώροι που περιλαμβάνουν μηχανολογικές εγκαταστάσεις (θέρμανση, καυστήρες, κλπ). Στο κατώτατο επίπεδο του συγκεκριμένου ορόφου υπάρχουν και τουαλέτες για το προσωπικό της διοίκησης και των εργαστηρίων. Ο συγκεκριμένος όροφος δεν προορίζεται για το κοινό.

κάτοψη γραφείων

μικρο

Όροφος εργαστηρίων: περιλαμβάνονται χώροι πληροφοριών και αναμονής, γραφείο των γιατρών, δωμάτιο αφόδευσης για το δείγμα που θα αναλυθεί, χώρος κολonosκόπησης κι ακολουθούν τα μικροβιολογικά εργαστήρια ανάλυσης ούρων και κοπράνων.

κάτοψη εργαστηρίων

Όροφοι λουτρών: Για να εισέλθει κάποιος στον χώρο των λουτρών, περνάει από τα αποδυτήρια, όπου αφήνει τα ρούχα του σε ντουλαπάκια, τα οποία λειτουργούν σαν ασανσέρ. Ακολουθεί χώρος ντους και ύστερα μια πισίνα. Ποδόλουτρα και λασπόλουτρα, από τα οποία όταν κάποιος εξέρχεται περνάει από ντους για να ξεπλυθεί. Μετά

κάτοψη λουτρών (πάνω επίπεδο/ όροφος)

Ξεκινούν οι χώροι των λουτρών, κρύο προς χλιαρό και τέλος θερμό και τέλος μπορεί κανείς να περάσει από τα ατμόλουτρα κι ύστερα να ξεπλυθεί στα ντους και να ξαπλώσει σε έναν χώρο που προορίζεται για ξεκούραση. Στον τομέα των λουτρών, η διάταξη των χώρων ακολουθεί το οθωμανικό πρότυπο, όπως και στα περισσότερα σύγχρονα λουτρά, εξαιτίας της μεγαλύτερης ανταπόκρισης σε θέματα υγιεινής και υγείας (ακολουθία από κρύο σε ζεστό, περισσότερα ντους, ατμόλουτρο, ξεκούραση).

κάτοψη λουτρών (κάτω επίπεδο/ όροφος)

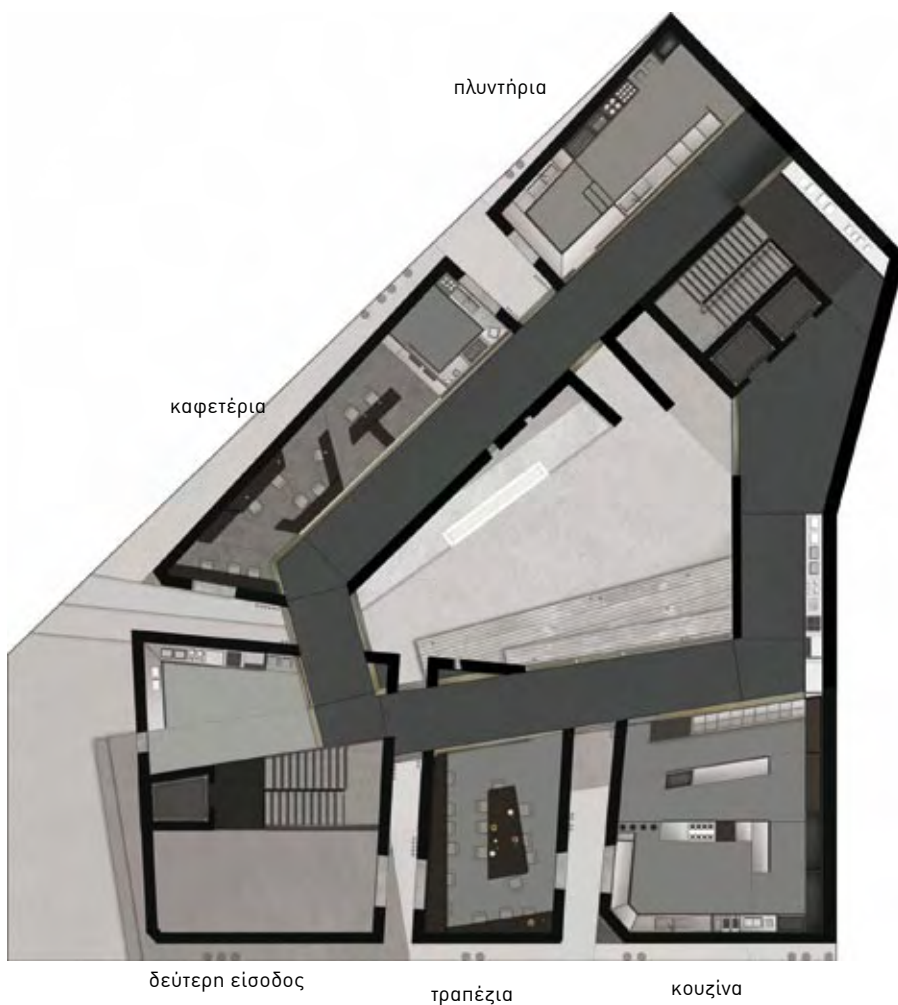
Όροφος τουαλετών: ερχόμενος κάποιος από τον τομέα των λουτρών μπαίνει αναγκαστικά στα αποδυτήρια, ώστε να παραλάβει τα ρούχα του, που έχουν κατεβεί από το επίπεδο των αποδυτηρίων των λουτρών. Ακολουθούν τουαλέτες και τέλος αποθηκευτικός χώρος για τις τουαλέτες.

κάτοψη τουαλετών

Όροφος φαγητού: κουζίνα, τραπεζαρία, καφετέρια και χώρος
πλυντηρίων.

κάτοψη εστιατορίου

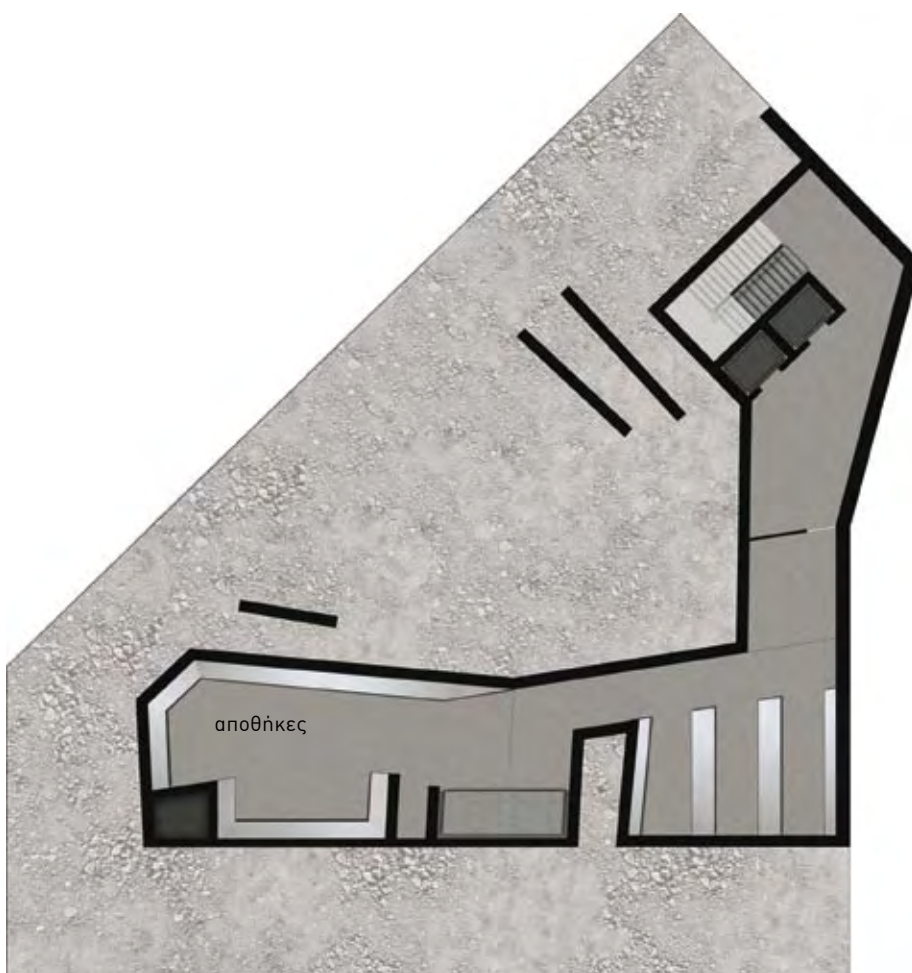
Στο ισόγειο υπάρχουν ουρητήρια, βρύσες και ποδόλουτρα και μια πλατφόρμα που οδηγεί στις αποθήκες του υπογείου.

κάτοψη ισογείου

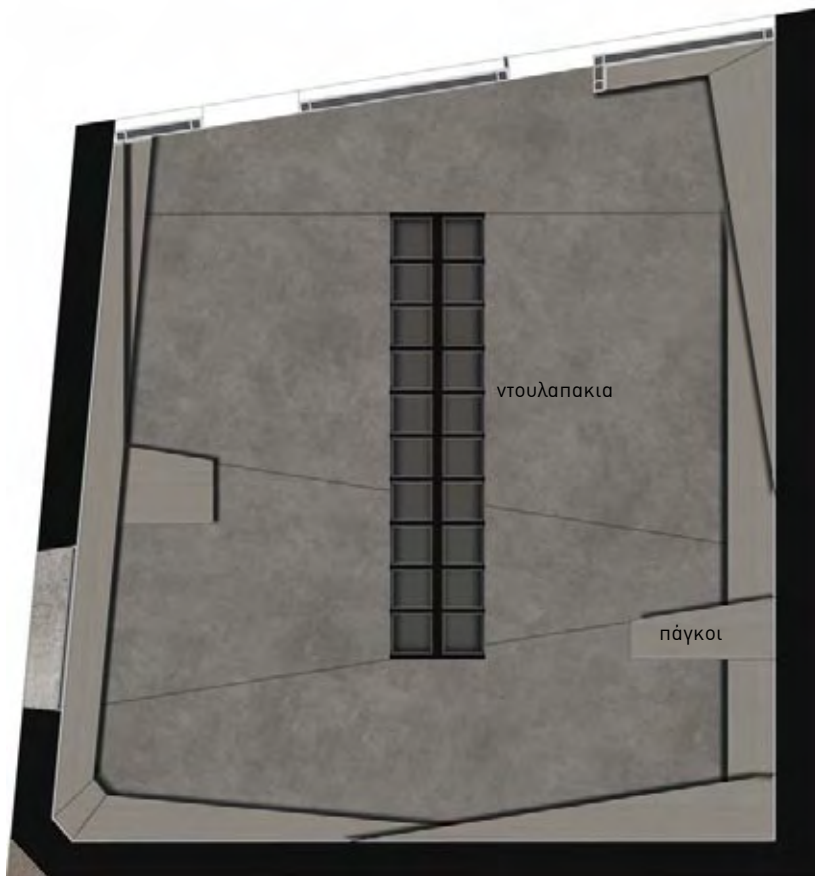
Στο υπόγειο βρίσκονται οι αποθήκες του κτιρίου. Τα πράγματα που αποθηκεύονται στο υπόγειο, κατεβαίνουν με μια πλατφόρμα που το συνδέει με το ισόγειο.

κάτοψη υπογείου

Έχουμε επιλέξει να μην διαχωρίσουμε τις τουαλέτες και τα αποδυτήρια σε ανδρικά-γυναικεία, ούτε σε ξεχωριστά μικρά δωμάτια, σε μια προσπάθεια για ξεπέρασμα των έμφυλων διαχωρισμών των ταμπού για το σώμα, καθώς επίσης για διάρρηξη της ιδιωτικότητας, με σκοπό την πιο συλλογική πρακτική της διαδικασίας. Οι διαχωρισμοί σε αντρικές και γυναικείες τουαλέτες σχεδιαστικά, όπως γίνονται, κρίνονται ως ανούσιοι, αφού παρόλες τις ανατομικές διαφορές του ανδρικού-γυναικείου σώματος, οι χώροι και τα αντικείμενα παραμένουν ίδια.

κάτοψη αποδυτηρίων

κάτοψη τουαλετών

